

Ο Κακναβάτος και το αγεωμέτρητο χάος

«**Ο**λόκληρη την ποίηση του Κακναβάτου την περιρρέει αυτό το κοσμογονικό ρίγος, η ανάσα από αρχέγονους στεναγμούς της ύλης, από «αλαλητό φωτιάς», που με την ιδιαίτερη ποιητική ευφυΐα του κατορθώνει να επενδύσει στην υπαρξιακή του αγωνία (...). Την ποίησή του πρέπει να τη δεις κάτω από το πρίσμα μιας κοσμογονίας, να τη δεις με τις αναλογίες μιας αναρχίας των κοσμικών στοιχείων, για να μπορέσεις να βρεις τα σημάδια που αφήνει ο μαθηματικός νους του, σαν αποτύπωμα, πάνω στον ποιητικό του πηλό.

Όλη η ποίησή του επικεντρώνεται στην ίδια αγωνία. Να εξουσιάσει με το λόγο του το αγεωμέ-

τρητο χάος, να το βιώσει, να βρει τις μεταφυσικές αναλογίες των πραγμάτων. Αυτή την οδυρόμενη γνώση αναζητά. Και ο λόγος του γίνεται ολοένα και πιο αναρχικός, πιο αγωνιώδης. Κι ας γίνεται, ορισμένες στιγμές, η ποίησή του πιο ερμητική. Ας γίνεται ο υπερρεαλισμός του πιο απρόσιτος, πιο αναποκάλυπτος. Λίγο να σκύψεις πιο πολύ, να βρεις τους μαγικούς κωδικούς της ποίησης, θα φτάσεις στη μαγεία και στο ρίγος που αναδίνει ο οραματισμός του ποιητή. Στην αποκάλυψη της υπαρξιακής του μυθολογίας».

ΜΑΡΙΑ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ - ΠΟΘΟΥ
-«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ»

Ελευθεροτυπία 9 Δεκ. '98